

skal tages sociale hensyn, og det vil vi i hvert fald gerne understrege fra radikal side. Man kan ikke adskille tingene totalt på det område. Vi ønsker, at der tages sociale hensyn, men vi ønsker også, at man tilstræber, at man kan se, hvad det koster, og at der for de grupper, som har mulighed for at betale deres bolig, også bliver mulighed for at få lov til at se, hvad prisen er, og for at vælge, så godt det nu er ladsiggør- ligt.

Det vil være en målsætning for os, og det føler vi egentlig også at man har bevæget sig i retning af de senere år. Men selvfølgelig må man have en diskussion om, hvad det egentlig må koste at tage sociale hensyn i boligpolitikken, altså det, der ligger i at sikre gode og sunde boliger. Det er derfor, vi får diskussionen både om boligstøtten og om de indirekte subsidier til ejerboligen. Hvor meget må det koste?

På det punkt kan man vel også sige, at der er sket et skift i boligpolitikken i de senere år, fordi man under alle omstændigheder har flyttet vægten fra nybyggeriet og over til andre typer af boligpolitisk indsats. Jeg tænker her selvfølgelig ikke mindst på byfornyelse og andre ting, som unægtelig også subsidiemæssigt er tungt og dyrt, uanset at man har fået den private byfornyelse ind i billedet.

Det er jo det, der ligger i, at der i redegørelsen på side 3 står, at der er en tendens til mætning af boligmarkedet. Det er et fornuftigt skift i boligpolitikken. Uanset at det kan være svært at sige, hvornår man opnår noget, der ligner mætning, så har det været rigtigt at flytte vægten over til en forbedring af kvaliteten af de eksisterende boliger.

Men hvad er det så, denne sociale boligpolitik må koste? Skal vi have skåret kraftigt ned på boligstøtten? Skal vi have skåret kraftigt ned på ejerboligstøtten? Vi kan se, at det er en 7-8 mia. kr., det drejer sig om, når vi snakker om den individuelle boligstøtte. Vi kan se, at det er 19 mia. kr. i skatteværdi, når vi snakker om de indirekte subsidier.

Jeg vil ikke give et bud på, hvor det er, vi skal lande, men jeg vil gerne understrege, at det, der er den rette landingsbane, er dér, hvor man sikrer, at de sociale hensyn bliver tilgodeset. Jeg tror, at det vil være sundt, hvis vi alle sammen – og jeg tænker ikke blot på os herinde i Folketinget, men på hele den danske befolkning – vænede os til, at det er en meget dårlig idé at betale hinandens boligudgifter. Det er simpelt hen ikke fornuftigt ud fra nogen betragtning at udskrive

regninger til hinanden, medmindre det er fællesskabet, der påtager sig at hjælpe nogen, der har sociale problemer.

Hvis man går den anden vej og gemmer det hele væk i en tilskuds- eller fradragsjungle, som ingen kan gennemskue, så laver man et illusionsnummer, så bilder man befolkningen ind, at de får noget, men realiteten er, at de får lov til at betale det selv. De betaler bare til naboen, som betaler tilbage til den oprindelige. Det er en meget dårlig idé. Det skaber et uigennemsigtigt system, og det ødelægger markedsmekanismen, skulle jeg hilse og sige til den borgerlige del af salen.

Det vil efter vores mening være en naturlig reaktion, at man overvejede, om man kunne tage ejerboligen ud af selvangivelsen, og det tror jeg også regeringen overvejer, således at man ser på, hvordan man kan genskabe den sociale profil i den individuelle boligstøtte. Men det er under alle omstændigheder noget, der må ske over en lang periode og gradvis, for det drejer sig – som vi alle sammen ved, hvad enten det er lejere eller ejere – om individer, hvis dagligdag er afhængig af, at de har en ordentlig bolig, og at de er sikker på, at de har den.

Derfor er det selvfølgelig en langsigtet manøvre, og det er noget, hvor man skal sikre, at der fortsat er et socialt sikkerhedsnet.

Boligministeren peger i sin redegørelse på de fire profiler, som er strategien, og jeg synes, det er godt at få præciseret, at man altså nu har lavet disse fire initiativområder, som skal være det, indsatsen samler sig om.

I relation til det boligsociale er det oplagt, at vi venter meget af Byudvalgets arbejde og håber, at det vil kunne løse op for en række af de problemer, vi ser i den almennyttige sektor og i det hele taget i netværkerne i byområderne. Jeg tror, det er vigtigt, at man her har sat ind med både et offentligt initiativ og offentlige penge, men også et initiativ, som stimulerer de frivillige kræfter, der er i området. Hvis der ikke kommer den vekselvirkning i gang, så nytter det hele ikke noget.

Jeg vil også i relation til det boligsociale område nævne, at vi lægger stor vægt på den øgede standard, man har i sinde at sikre på plejehjemsområdet, og at det her jo ikke mindst er nødvendigt af hensyn til de allersvageste grupper. Jeg tænker ikke mindst på de senildemente, der får en mulighed for en tilværelse, som giver mening og tryghed.